

ΦΟΥΕΝΤΕ ΟΒΕΧΟΥΝΑ

ΤΩΝ ΛΟΠΕ ΝΤΕ ΒΕΓΑ—ΝΙΚΟΥ ΓΚΑΤΣΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Σχετικῶς μὲ τὴ «Φουέντε 'Ο-βεχούνα» τοῦ Λόπε ντέ Βέγα, ποὺ παίζεται στὸ Λαϊκὸ Θέατρο τοῦ 'Αλσους, τὸ πρόγραμμα γνωστοποιεῖ εἰλικρινέστατα ὅτι τὸ κείμενο τοῦ 'Ισπανοῦ κλασικοῦ συγγραφέα ὑπέστη «ἐλεύθερη διασκευή» ἀπὸ τὸν Νίκο Γκάτσο. Πόσες ὅμως ἐλευθερίες πήρε ὁ διασκευαστὴς ἀπέναντι στὸ κείμενο ; 'Ο 'Αγγελοῦ Τερζάκης, πολὺ ἐντρίθης περὶ τὴν παγκόσμιο θεατρικὴ λογοτεχνία, διατείνεται ὅτι οἱ πρωτοβουλίες τοῦ διασκευαστοῦ ξεπέρασαν ἀφ' ἑνὸς τὰ θεμιτὰ ὅρια καὶ ἔτειναν ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὴν ὑποστήριξι ὀρισμένης πολιτικῆς προπαγάνδας.

Γιὰ νὰ τὸ λέη ὁ 'Αγγελοῦ Τερζάκης, ἔτσι εἶναι ὁπωσδήποτε. 'Όταν ὅμως πηγαίνουμε στὸ Λαϊκὸ Θέατρο, πρέπει νὰ εἴμαστε προετοιμασμένοι γιὰ κάτι τέτοια καὶ ποσῶς νὰ μὴ χαλάμε τὴν λογοτεχνικὴ ἢ τὴν πολιτικὴ ζαχαρένια μας. Πρὸς τί νὰ φάχνουμε γυρεύοντας φύλλους στ' ἄχυρα; Βλέπουμε ὅπως εἶναι κι' εὐρίσκεται, χωρὶς προσπάθεια καταμερισμοῦ εὐθυνῶν μεταξὺ Λόπε ντέ Βέγα, Νίκου Γκάτσου, Μάνου Κατράκη καὶ Νικολάου Μακιαδέλη. Στεκόμαστε μόνον στὸ φινάλε, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἀναγνωρίζει ἐπισημότητα ὅτι δικαίως οἱ Φουεντεβεχουνιώτες στασίασαν σύσσωμοι καὶ κατέσφαξαν τὸν καταπιεστικὸ καὶ ὑπ' αὐτοῦ διορισθέντα νομάρχην τῆς περιοχῆς. 'Αν λοιπὸν ἐπιμένουμε ν' ἀποδώσουμε στὸ Μάνο Κατράκη πρόθεσιν ἀναμίξεως στὰ σημερινὰ πολιτικὰ μας πράγματα, πρέπει νὰ παραδεχθῶμε ὅτι μὲ τὸ φινάλε τῆς «Φουέντε 'Οβεχούνα» ἐξυψώνεται στὸ ἑπαινετὸν τὸ γόητρο τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ· ὁπότε λόγος δὲν μᾶς πέφτει...

'Ασχέτως τῶν ἀνωτέρω, τὴ ἔρνο τῶν Λόπε ντέ Βέγα—Νίκου Γκάτσου, ἔχει μεγάλᾳ προτερήματα ὡς θέσις, πλοκή, διάλογος, συγκρούσεις χαρακτήρων,

συμφερόντων καὶ ἀπόψεων κλπ. 'Ο θεατὴς τὸ παρακολουθεῖ μὲ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον, ποὺ κατὰ πολὺ ὀφείλεται στὸ ἄκρως ἐπιμελημένο ἀνέδασμα. 'Ο Τάκης Μουζενίδης βρίσκεται σὲ φόρμα, κι' ἔκανε σκηνοθετικὴ δουλειὰ πρῶτης τάξεως, ἰδίως σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ φυσικὴ καὶ ἀνετη κίνησι τοῦ πλήθους τῶν ἡθοποιῶν. 'Ο Γιώργος Βακαλὸ πλαισίωσε σκηνογραφικῶς κι' ἐντυσε τὸ πλῆθος αὐτὸ μὲ ἀπόλυτη ἐθνολογικὴ κι' ἱστορικὴ γνώσι, ἀλλὰ κι' αἰσθητικὴ ἀντίληψι ἀπολύτως ἐπαινετὴ.

'Απὸ τοὺς ἡθοποιοὺς ὑπερέχει σαφέστατα ἡ 'Αντιγόνη Βαλάκου, ποὺ ἀπέδειξε ὅτι ἡ ὑποκριτικὴ σκάλᾳ τῆς προεκτείνεται ὡς τὸν τραγικὸ τομέα. 'Ο Σπύρος Μουσούρης παρουσίασε μὲ ἀνεσι καὶ πειστικότητα τὸν τύπο τοῦ καταπιεστικοῦ φεουδάρχου. Περίφημα ἐπίσης, ὁ Κώστας Παπάς, ἀπέδωσε τὸν δουλικὸ καὶ θάναυσο ὑπηρέτη τοῦ φεουδάρχου. Μὲ καλόγουστη λιτότητα ἔπαιξε τὸν κωμικὸ ρόλο τοῦ ὁ Γιώργος Βλαχόπουλος. Τὴν ἰδιάζουσα στὸ βασιλικὸ μεγαλεῖο ἀπλότητα, πολὺ σωστὰ ἀντελήφθη ὁ Δημήτρης Κουκῆς. 'Ο Θόδωρος Μορίδης εἶχε τὴν πρέπουσα πονεμένη ἀξιοπρέπεια ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ ρόλος του. 'Ο σύντομος ρόλος τῆς Μαίρης 'Εγυπίδου ἡρμηνεύθη μὲ φυσικὴ δραματικότητα. Καναδοὶ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ποὺ ἐπωμίσθησαν κυρίους ρόλους δὲν τὰ κατέφεραν καὶ τόσο περὶφημα. Τέλος τολμῶ νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ὁ Μάνος Κατράκης δὲν εἶναι πιά τόσο κατὰλληλος γιὰ ρόλους εἰκοσάχρονων λεβεντόπαιδων. 'Η παρατήρησις αὐτὴ δὲν μειώνει ποσῶς τὴν ἐκτίμησί μου πρὸς τὸ ὡσαῖο ταλέντο του. 'Απλῶς πιστεύω ὅτι καὶ τὸ βηριαδέστερο ταλέντο δὲν μπορεῖ νὰ καταρτίσῃ τὰ ἀδύναστα φυσικὰ δεδομένα.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ